

CURIERUL ADVENTIST

"CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE."

Anul XXVII. Nr. 6

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Mai 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL

1. **Saharul Lui și paharul meu** A. M. Ionescu
2. **Hristos a înviat** Șt. Demtrescu
3. **Harul și mântuirea** Gh. Indricău
4. **Valdenzii și Biblia** I. Bătrâna Voivodeni
5. **Sinceritatea** I. Mihordea
6. **Stințirea** D. Ghircoiaș
7. **Creștinismul practic** N. Gh.
8. **Munca și Legea morală** M. Manea
9. **Despre buna folosire a textelor** . . . Prelucrare
10. **Datoria noastră** N. Gheorghită

Diverse

- **Studii Biblice**
- **Cetitul Biblici**
- **Să fim sănătoși**
- **Unde stă scris?**
- **Și eu știu**
- **Cugetări pentru Ziua Domnului**
- **Cuvintele noastre**
- **Creștere spirituală**
- **Un răspuns**
- **Studiul în Sabat**
- **Soșta redacției**

Paharul Lui și paharul meu

*In lacrimi mă plec peste umărul Lui,
Privind în paharul cu gust amărut.
El stăruie'n Mâna slăbită de chin,
Lucind printre neguri cu spaime ce vin.
...Lucirea paharului negru...*

*De ce șovăește cu brațul întins?
De ce'n prăvălire Isus geme stins?
Au ce fierbe-acolo, ce spumegă'n el,
De picură viața divinului Miel,
cerând să nu guste paharul?*

*Cumplita trădare, sărutul ciudat
Și pumnul izbindu-L — și spinii pe cap
Batjocura, biciul și crucea prin glod
Și moartea cerută cu guri de norod,
se-amestecă'n spuma din cupă.*

*Acolo păcatele mele se văd,
Păcatele lumii și-un strașnic prăpăd.
Vin demoni în juru-I ca păsări în stol;
Iar Tatăl cu fața întoarsă'n simbol
e Culmea durerilor crunte...*

*Dar Fiul îl soarbe cu drojdiu cu tot!
Să nu-mi iau paharul și eu? Să nu pot?
Cu mâinile'n tremur spre gură îl port
Și beau cu tărie de tainic resort,
paharul durerilor mele...*

Aurora M. Ionescu

Hristos a înviat

Bucuria învierii

Nașterea Domnului ca om pe lume trebuia să fie cauză de bucurie, așa cum a și spus îngerul către păstori atunci, când le-a zis: „Iată vă vestesc vouă **bucurie mare**, care va fi pentru tot poporul, că astăzi, în orașul lui David, s'a născut vouă **Mântuitor**, Care este Hristos Domnul”. Luca 2, 10. 11.

Pentru cei care înțeleg bine lucrarea săvârșită de Domnul „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire”, atunci, cu venirea Sa pe lume; — ultimul mare eveniment din lucrarea mântuirii noastre, adică **învierea Domnului**, este **cauză de și mai mare bucurie**.

Intr'adevăr: Evenimentul învierii este ultimul fapt din marea lucrare a Domnului și constituie încoronarea lucrării Sale de mântuirea noastră și triumful final în biruirea morții și a vrăjmașului sufletelor omenești. Invierea Sa din morți este culminantul fapt minunat, prin care „S'a dovedit Fiu al lui Dumnezeu puternic după spirit de sfințenie, Isus Hristos, Domnul nostru”. Rom. 1, 4. Importanța aceasta, evenimentul învierii o are nu numai prin valoarea sa proprie, ca minune nespuse de mare și întrecând orice putere de înțelegere din partea minții omenești; dar și prin ceea ce alcătuiește el în întregul șir al marilor fapte săvârșite de Domnul pentru noi. Și, ce alcătuiește el în sensul acesta, ne-o spune Sfântul Apostol Pavel, când vorbește despre **Invierea Domnului**.

Invierea Domnului, oricât de nespuse de mare minune ar fi ea, — este un eveniment care a avut loc la un timp foarte îndepărtat de noi, și care — pentru acest motiv — pentru unii ar putea să fie greu de admis. Apostolul Pavel vorbind despre învierea Domnului zice: „Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care am binevestit-o vouă... prin care și sunteți mântuiți, dacă țineți cu tărie... Căci v'am dat în cele dintâi ceea ce am și primit, că Hristos, **potrivit Scripturilor**, a

murit pentru păcatele noastre. Și fu înmormântat, și a înviat a treia zi **potrivit Scripturilor**”. 1 Cor. 15, 1—4.

Este vrednic de observat cum Sf. Apostol ține să accentueze aici de două ori, că faptul morții și al învierii Domnului nu s'a produs ca ceva izolat, și fără legătură cu

să dat la suferințe, ucis și înmormântat — după înviere, le zise: „Nepricepuților și cu inima întârziatori a crede cele ce au spus Profetii! Oare, nu trebuia ca Hristos să sufere toate acestea, și apoi să intre în mărirea Lui?” Luca 24, 25. 26.

În lumina acestor cuvinte, moartea și învierea Domnului apar ca niște fapte care făceau parte dintr'un **plan minunat întocmit de Dumnezeu** încă înainte de întemeierea lumii „pentru noi oamenii

nimic din faptele și evenimentele anunțate și produse în cursul veacurilor, ci moartea și învierea Domnului au avut loc ca o împlinire a Scripturilor. Domnul Hristos Insuși — muștrând pe ucenici pentru necredința lor, ca unii care nu înțelegeau, pentru ce marele și iubitul lor Invățător S'a lă-

și pentru mântuirea noastră”, și ale cărui prevederi trebuiau îndeplinite în mod exact și cu toată strictetea, chiar când prescripțiile acestui plan prevedeau pentru „Seminția femeii”, pentru „Mielul lui Dumnezeu” și Mântuitorul nostru suferințele nespuse de mari ale chinurilor răstignirii.

Cunoștința aceasta ne arată nouă clar, nu numai strictețea obligației noastre, ca și noi, adică, să știm că **trebuie neapărat să împlinim și noi partea noastră** din acel minunat plan al mântuirii noastre; și această parte este: să ținem poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și să ducem vestirea Evangheliei la toată lumea. Apoc. 14, 12; Mat. 24, 14. Dar ne arată și **strictețea cu care se vor împlini de Domnul Hristos cu noi și toate celelalte prevederi și făgăduințe ale lui Dumnezeu din planul mântuirii**, noastre, toate garantate prin moartea și învierea Domnului Hristos. Exact în felul

acesta zice și Sf. Apostol Pavel: „Căci, dacă Dumnezeu nu a cruțat nici pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți: **Cum nu ne va da atunci împreună cu Hristos toate?**” Rom. 8, 32.

Această cunoștință, rezultată din înțelegerea importanței morții și învierii Domnului „pentru noi oamenii și pentru mântuirea noastră”, precum zice și la „Crez”, că toate au avut loc „după Scripturi” și ca trebuind să împlinească „cele ce au spus Profeții”, **ne însuflă nouă o așa credință și încredere în Dumnezeu și în Cuvântul Său din Scripturi**, că El își va împlini cu siguranță făgăduințele

Sale minunate față de noi: — în cât aceasta revarsă în sufletele noastre o bucurie și o pace, pe care nu o poate turbura și nimici nimeni și nimic pe lume. Atunci ajungem și să simțim, când citim cele ce spune Domnul, când zice: „Căci muta-se-vor munții, și clătina-se-vor colinele; dar mila Mea nu se va strămuta dela tine, nici legământul păcii Mele nu se va clătina, zice Domnul, Cel Ce Se îndură de tine”.

Iată o principală cauză de bucurie, gândindu-ne la învierea Domnului!

Ștefan Demetrescu

HARUL ȘI MANTUIREA

„Căci prin har ați fost mântuiți...” Efeseni 2, 8.

Din studiul capitolelor prezentate până aici am înțeles, că harul aducător de mântuire este o favoare nemeritată de care se bucură, în mod exclusiv, numai urmașii lui Adam, adică ființele căzute în păcat. El a fost pus la îndemâna tuturor oamenilor, dar el nu aduce mântuire decât pentru acei fii ai oamenilor care îl primesc de bună voie. De asemenea am văzut, că harul, departe de a ne scuti de obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu, tocmai dimpotrivă, el ne învață, mai mult ca oricând, să păzim cu cea mai mare sfîntenie această Lege, despre care Domnul nostru Isus Hristos a spus, că n'a venit s'o desființeze, ci s'o împlinească. (Matei 5, 17).

În rândurile care urmează am dori să rămânem puțin asupra lucrării de mântuire însăși, pe care o face posibilă numai harul nemărginit, de mare al lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură se ocupă, în întregime, cu o singură problemă. Incepând cu primele pagini ale Genezei și sfârșind cu ultimele pagini ale Apocalipsei, cercetătorul sincer constată aici existența aceluiaș scop suprem pe care și l-a propus: descoperirea marelui plan al mântuirii omului căzut. Această mântuire a fost dorită de toți oamenii evlavioși ai tuturor generațiilor trecute, și ea

este dorită și de sufletele smerite din zilele noastre.

Ce este mântuirea?

Care este adevăratul înțeles al cuvântului atunci când vorbim despre mântuirea din păcat, adusă de harul lui Dumnezeu? De sigur că înțelesul cuvântului „mântuit” este cunoscut de fiecare. Toți vom aminti că „mântuit”, înseamnă acelaș lucru cu „făcut slobod”, „liberat”, „salvat”. Este vorba aici, desigur, de salvarea sau liberarea de păcat. Ce trebuie să înțelegem însă, prin „mântuirea de păcat?” Cări sunt efectele produse de harul aducător de mântuire, presupunând cel mai fericit caz, al celui mai desăvârșit copil al lui Dumnezeu, care se străduiește să dobândească mântuirea făgăduită? Este adevărat că omul, odată ce a ajuns să creadă în Domnul Isus Hristos, este „mântuit”, în înțelesul că din acest moment el a devenit, pentru totdeauna, un moștenitor al noului pământ? Cum trebuie să înțelegem cuvintele apostolului Pavel către (Efeseni 2, 8), când zice: „Căci prin har ați fost mântuiți...?”

Care sunt efectele acțiunii harului cuprinse în expresia: „ați fost mântuiți?” Și mai departe, când are loc acordarea mântuirii față de cel ce a ajuns să primească harul oferit de Dumnezeu? Iar, odată acordată mântuirea, în ce constă această mântuire și care sunt condițiile și durata păstrării ei? Iată întrebări cari se lasă a fi

puse și cari cer, în acelaș timp, un răspuns.

Dumnezeu-Tatăl, în iubirea lui nemărginită față de omul pe care l-a creiat a prevăzut, în atotștiința Lui, și calea de salvare, adică mântuirea aceluia care căzuse victimă înșelăciunii arhivrajmașului. Am văzut, că încă înainte de veșniciei, Dumnezeu a făcut marele plan al mântuirii, prin desfășurarea căruia omul urma să aibă calea deschisă către paradisul pierdut. În acest plan divin era hotărît că Domnul Isus Hristos să vină jos pe pământ să plătească marele preț al răscumpărării pe care îl cerea Legea călcată de om. „Când a venit împlinirea vremii”, adică exact în clipa când, după planul stabilit, marele ceas al cerului a arătat că timpul a sosit, „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie... ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege”, adică să facă posibilă liberarea de sub condamnarea adusă de Legea pe care omul o călcase, (Galateni 4, 4, 5) „fiindcă plata păcatului este moartea” (Rom. 6, 23). Acest preț a cărui mărime omul niciodată nu o va putea cuprinde a fost plătit, și anume, „nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. (1 Petru 1, 18, 19).

În clipa în care „Mielul fără cusur și fără prihană” și-a vărsat sângele pe crucea de pe Golgota, în clipa în care El a pronunțat cu-

vintele „S'a sfârșit”, cuvinte al căror ecou, de sigur că s'a înălțat până în înaltul cerului pentru a fi auzit de toate ființele din sferele înalte; în clipa în care Domnul plecându-și capul pe cruce și-a dat duhul, în acea clipă prețul cel mare al răscumpărării omului căzut a fost, în mod real, plătit și calea către recâștigarea paradisiului pierdut deschisă. Partea de lucrare care i-a revenit cerului în această vastă lucrare de salvare a celui căzut, a fost încheiată pe crucea de pe Golgota. Din partea cerului s'a făcut totul, Dumnezeu nelăsând nimic nefăcut din ceea ce fusese prevăzut. Cu altă cuvinte, lucrarea de mântuire a celor căzuți, și-a găsit realizarea pe cruce. „Dar lucrarea de mântuire a oamenilor nu e singurul lucru realizat pe cruce. Iubirea lui Dumnezeu se manifestează în Univers. Domnul acestei lumi este aruncat afară. Acuzățiile aduse de Satana împotriva lui Dumnezeu sunt dovedite ca mincinoase. Ocară pe care el o aruncase asupra cerului, este îndepărtată pentru totdeauna”.

Omul călcând porunca lui Dumnezeu, prin neascultarea de care a dat dovadă, a ajuns sub influența rea a celui de care a ascultat. Caracterul lui, din desăvârșit cum era la început, a slăbit tot mai mult, devenind, — datorită puterii păcatului — de natură asemănătoare acestuia. Fiecare duhovnicească a fost înlocuită cu firea pământească, iar felul de viațuire duhovnicesc a fost schimbat în felul de viațuire pământesc. (Iacob 3, 15). Din această stare de decădere morală, omul trebuia ridicat și pregătit pentru noua viață oferită în dar prin Domnul nostru Isus Hristos. Această lucrare de ridicare a omului la înălțimea spirituală dela care căzuse, este ceea ce trebuie să înțelegem prin „lucrarea de mântuire”. Și atunci la întrebarea: „Ce este mântuirea”, vom răspunde, că „mântuirea este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer”. Deci lucrarea de mântuire constă într'o lucrare de educare. „Educația aceasta înseamnă a cunoaște pe Hristos. Înseamnă liberare de sub ideile, obiceiurile și practicile câștigate în școala domnului întunerecului”. Această liberare de sub obiceiurile rele se face prin puterea Duhului Sfânt, primit dela Tatăl. Și Ta-

tăl ne dă această putere, pentru că Domnul Isus a plătit prețul răscumpărării noastre jertfindu-se pe Golgota. Numai datorită acestei jertfe a putut fi făcută posibilă lucrarea de liberare sau de mântuire a omului. Fără jertfa Domnului Isus nici nu se poate imagina vreă încercare de liberare a omului căzut în captivitatea păcatului.

Deci, dacă lucrarea de mântuire însemnează lucrarea de educare, adică lucrarea de liberare de sub obiceiurile cele rele, atunci înțelegem, că această lucrare de mântuire are un început, o continuitate și un sfârșit. Începutul mântuirii poate fi mai mic sau mai mare în

ajunge deodată, ci numai începutul ei poate avea loc deodată. Astfel despre acel om care, hotărându-se să primească harul aducător de mântuire, începe să dea ascultare îndemnurilor acestui har care ne învață s'o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumesti și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, evlavie și dreptate, se poate spune că el a început să umble pe calea către desăvârșire, sau pe calea care duce la „mântuirea veșnică”. Așa avem, de pildă, cazul lui Zacheu, care era „un păcătos”, și pe care-l auzim mărturisind: „Iată, Doamne jumătate din averea mea o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe

tărie. Și într'un caz și într'altul lucrarea ei se dezvoltă tot mai mult, crescând în efectele ei, — dacă, bineînțeles, omul se lasă condus de Duhul lui Dumnezeu — întocmai ca tărâia luminii și căldurii razelor soarelui care urcă dela răsărit spre miezul zilei, până ce ajunge la desăvârșire. La această desăvârșire, înțelegem că nu se poate

cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”. Dacă la această mărturisire Domnul Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta..” (Luca 19, 8. 9), nu înseamnă că Zacheu, păcătosul de mai înainte, a devenit în clipa aceasta în mod irevocabil mântuit, ci doar că el a făcut primul pas către obținerea mântuirii, pe care Domnul nostru

Isus Hristos a lucrat-o pentru cei cari vor rămâne credincioși până la sfârșit, mântuire de care el se vor bucura din plin numai în veșnicia viitoare. Numai atunci putem spune că am ajuns la desăvârșire; numai atunci ne putem considera „mântuiți”. Chiar dacă am admite că cineva a ajuns la desăvârșire fiind încă pe acest pământ, nimeni nu poate fi sigur, că va putea să-și păstreze desăvârșirea până la sfârșit. „Inceputul mântuirii”, zice o pană inspirată, „îl putem cunoaște printr'o experiență personală”. Cât despre rezultate, acestea „se ajung în decursul veacurilor veșnice”.

Nu-i mai puțin adevărat, însă, că păcătosul care răspunde, în mod sincer, la chemarea cerului, prin harul lui Dumnezeu va ajunge să fie liberat, rând pe rând de toate păcatele, și să trăiască în restul vieții lui, „cu cumpătate, evlavie și dreptate”. În acest înțeles al cuvântului putem spune, că omul a fost „mântuit” de aceste obiceiuri și practici ale vieții firești, dar nu și de posibilitatea de a recădea în ele. În felul acesta pricepem că expresia „mântuit de păcate”, are două înțelesuri: pe de o parte, înțelegem liberarea noastră de sub robia diferitelor obiceiuri păcătoase pe care le-am practicat înainte de a cunoaște harul lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, prin mântuirea de păcat înțelegem acea stare de desăvârșită fericire de care se va bucura cel credincios când va fi liberat pentru totdeauna nu numai de păcatele în care trăia când făcea voia firii pământești, ci liberat de chiar corpul acesta supus putrezirii, necazului, durerii și ispitei, pentru ca, prin înviere, să primească un alt corp de natură cerească; liberat deci și de posibilitatea de a mai cădea vreodată în păcat.

Inceputul mântuirii corespunde cu intrarea în odihnă prin Domnul Isus Hristos sau primul semn al ivirii împărăției cerurilor în inimă. „Când intrăm în odihnă prin Hristos, cerul începe de aci. Noi răspundem la chemarea Sa: „Veniți și învățați de la Mine”, și în această venire începem viața veșnică. Cerul este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos... Cu cât vom cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. În timp ce împreu-

nă cu Isus trecem prin viața aceasta, putem fi umpluți cu iubirea Lui și mulțumiți de prezența Lui. Tot ce poate să suporte natura cemească, putem primi încă de aici”. Și atunci când apostolul Pavel scriind către Efeseni, zice, că „prin har ați fost mântuiți”, înțelegem prin aceste cuvinte: liberarea din robia obiceiurilor practicate în viața de odinioară a Efesenilor când ei trăiau departe de Domnul. Intr'adevăr, apostolul amintind despre aceste stări de lucruri, zice: „Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Intre ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniai, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos — prin har sunteți mântuiți — ” (Efeseni 2, 1—5). În acest înțeles al cuvântului nu greșim dacă spunem că „am fost mântuiți” de păcat. În cel de-al doilea înțeles al cuvântului, însă, nimeni nu poate spune că este mântuit. „Niciodată nu putem să ne închipuim, că înainte de a fi ajuns în cer, putem fi siguri contra ispitei. Acei cari primesc pe Mântuitorul, oricât de sinceră ar fi convertirea lor, nu trebuie să fie învățați să spună sau să se simtă că sunt mântuiți. Aceasta este o amăgire. Fiecare trebuie îndemnat să aibă mereu speranță și credință; dar chiar atunci, când ne predăm lui Hristos și știm că El ne primește, noi nu suntem feriți de ispită. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Mulți vor fi curățiți, albiți și luminați (Daniel 12, 10). Numai acei care „rabdă ispita”, vor primi cununa vieții (Iacob 1, 12).

Cei care primesc pe Hristos, și în credința lor dela început spun: „sunt mântuit”, se găsesc în primejdia de a se încrede în sine. Ei nu-și mai văd slăbiciunea lor și nici continua lor trebuință de putere divină. Ei nu sunt pregătiți față de înșelăciunile diavolului, și ajungând în ispită mulți, asemenea lui Petru, cad până chiar în adâncul păcatului... „Cine crede că stă în

picioare, să ia seama să nu cadă”. (1 Cor. 10, 12).

„Astfel dar, prea iubiților”, zice apostolul Pavel, „după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cu cutremur...” (Filip. 2, 12), deoarece el știa că scopul final al mântuirii numai atunci va fi atins.

„Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire și când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire”; când cei credincioși vor sta înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, slujindu-i zi și noapte în Templul Lui; când Cel ce șade pe scaunul de domnie Iși va întinde peste ei cortul Lui; când celor mântuiți nu le va mai fi foame nici sete; când nu-i va mai dogori soarele, nici vreo altă arșiță; când niciun țipăt, și nicio tânguire nu se va mai auzi și când nicio durere nu se va mai simți; când nu se va mai face niciun rău, și nicio vătămare pe muntele cel sfânt al Domnului; când moartea însăși va fi înghițită de biruință, iar cel care a provocat-o va fi distrus pentru a nu se mai arăta niciodată în marele Univers al lui Dumnezeu, — atunci când ochiul celui credincios va vedea ceea ce niciodată n'a văzut și când urechea lui va auzi ceea ce niciodată n'a auzit, numai atunci marea mulțime a credincioșilor va putea cânta imnul mântuirii lor eterne. Numai atunci adunarea cea mare a celor salvați va înălța acel imn de biruință: „Aleluia! A Domnului Dumnezeului nostru este mântuirea, slava, cinstea și puterea”, timb al cărui ecou va străbate până în cele mai mari depărtări ale nemărginitului Univers al lui Dumnezeu, ecou care va semăna cu „vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice”. (Apoc. 19, 1, 6). Atunci cei cari au dat ascultare Cuvântului Domnului cât timp au fost pe pământ, și au oglindit aci, prin felul lor de adevărată viață creștinească chipul lui Dumnezeu, vor putea zice: „suntem mântuiți pentru toată veșnicia”. Și această mântuire va fi dată prin harul lui Dumnezeu, din a cărui nemărginită bogăție El a pus la dispoziția noastră toate darurile de cari am avut nevoie pentru a putea ajunge la ea.

Gh. Indricău

Valdenzii și Biblia

Un capitol deosebit de interesant în istoria Valdenzilor este acela al poziției lor față de Biblie. Atunci când se ridicau cu hotărâre împotriva abaterilor și pretențiilor Bisericii Romane, ei se întemeiau pe Biblie. Numai pe cele scrise în această carte își sprijineau întreg edificiul dogmatic al credinței lor. De asemenea ei susțineau că Biblia este o carte pecetluită, dacă Spiritul Sfânt nu luminează sufletul ca să-l facă s'o înțeleagă. Atașamentul lor față de Cuvântul lui Dumnezeu era foarte mare. Poziția aceasta a Valdenzilor nu era lipsită de riscuri, deoarece un Sinod ținut în anul 1229 la Toulouse (în Franța) a interzis categoric deținerea Scripturii de către laici. Dar Valdenzii nu erau fricoși. Ei susțineau cu hotărâre că pentru a înțelege voia lui Dumnezeu, trebuie să ne întoarcem la învățătura Domnului Hristos și a apostolilor Săi, învățatură, care, de sigur se găsea numai în Biblie. Susținerea aceasta a stârnit mare nemulțumire împotriva lor. „Acești eretici”, spune un inchișitor, „pretind că învățătura lui Hristos și a apostolilor Săi, este singura de care avem nevoie pentru mântuire, fără orânduiri Bisericii”. După însăși spusele adversarilor lor, studiul Scripturii era preocuparea de căpetenie a Valdenzilor. „Toți”, spunea unul dintre judecătorii lor, „bărbați și femei, bătrâni și tineri, ziua și noaptea, nu fac altceva decât să studieze și să propovăduiască Biblia.

Edictele Romei și ale conciliilor ei, îndreptate împotriva Valdenzilor, nu-i împiedecară să prescrie pentru fiecare persoană în vârstă de cel puțin 20 de ani, studiul zilnic al Bibliei. Unul dintre adversarii lor, care în secolul al XII-lea îi văzuse în munții singurateci, unde căutaseră refugiu, spune următoarele: „Ei sunt îmbrăcați în piei de animale. Locuiesc de-a-vaia cu vitele lor, în barăci construite din piatră de silex (cremene) cu acoperiș plat învelit cu pământ. Au de asemeni două mari peșteri, în care se ascund atunci când sunt urmăriți ca eretici. Dar așa săraci cum sunt, ei se arată mulțumiți; și, deși, cu aspect exterior neatrăgător, ei știu să citească și să scrie, putând înțelege foarte bine Biblia.

Abia un singur tânăr am putut găsi printre ei, care să nu fie în stare a răspunde într'un mod inteligent cu privire la credința pe care ei o profesază”.

Valdenzii ajunseseră foarte cunoscuți prin aceea că izbuteau să învețe pe de rost părți întregi din Sfânta Scriptură. Lucrul acesta era de mare folos în acele vremuri când trebuia aproape un an pentru a transcrie în întregime un exemplar al Bibliei și când un manuscris costa 1.500 franci. Pe de altă parte, preoții catolici ardeau toate părțile din Scriptură care cădeau în mâinile lor, dar ei nu se puteau atinge de cele scrise în minte și în inimă.

Valdenzii din văile Piemontului aveau pastori numiți „barbi”, adică „unchi”, termen de respect și iubire în acelaș timp. Pregătirea „barbilor” pentru funcțiunea de propovăduitor ai Cuvântului consta din învățarea pe de rost a Evangheliei lui Matei și a lui Ioan, toate epistolele și cea mai mare parte a Psalmilor, a Proverbelor și a Profetilor. Fiecare Valdenz trebuia să învețe pe de rost un număr oarecare de capitole ale Scripturii. Când se adunau pentru cult, de obicei într'un colț retras al munților, acești noi Leviți, stând înaintea pastorului, recitau unul după altul capitolele învățate. Cât de scump era pentru ei Cuvântul divin! Adeseori ei plăteau cu însăși viața lor bucuria de a-l fi posedat și de a-l fi cunoscut. Inchișitorul Rainerio Sacchoni spune că a cunoscut printre ei un țăran simplu care putea recita toată cartea lui Iov și pe mulți alții care știau pe de rost aproape întreg Noul Testament.

Valdenzii uimeau pe adversarii lor. Un călugăr, trimis la ei pentru a-i convinge de rătăcirea lor, se întoarse cu totul rușinat, spunând că în toată viața sa el n'a învățat atât de mult din Scriptură ca în cele câteva zile petrecute la acești eretici.

Unul dintre profesorii dela Sorbona, care fu trimis la Valdenzi, recunoscă că el a învățat și a înțeles mai bine planul mântuirii din răspunsurile Valdenzilor, decât din toate disputele și discuțiunile doctorilor în teologie pe care i-a ascultat cândva.

Un distins autor de cărți religioa-

se a scris următoarele cu privire la atașamentul Valdenzilor față de Sfânta Scriptură.

„Valdenzii fură între cele dintâi popoare din Europa, care intrară în posesia unei traduceri a Sfintelor Scripturi. Cu sute de ani înainte de Reformațiune, ei posedau manuscrisul Bibliei în limba lor maternă. Ei aveau în mâinile lor adevărul nefalsificat, și aceasta atrase asupra lor în mod deosebit ura și persecuția... Evlavia acestor urmași ai lui Hristos era curată, simplă și zeloasă. Ei prețuiau principiile adevărului mai presus decât casele, moșiile, prietenii, rudele și chiar viața lor. Ei se străduiau a înrădăcina aceste principii în inimile credincioșilor. Din cea mai fragedă vârstă copiii luau cunoștință de conținutul Sfintei Scripturi și învățau să considere ca sfinte prescripțiile Legii lui Dumnezeu. Intru cât copiile Sfintei Scripturi se găseau foarte rar, ei învățau cuvintele Scripturii pe dinafară. Mulți dintre ei erau în stare să spună pe de rost părți întregi din Vechiul și Noul Testament... Credincioșii primeau instrucția dela pastorii lor sufletești. În timp ce cunoștințele lor generale nu erau neglijate, Sfintele Scripturi constituiau totuși obiectul principal al studiilor lor. Ei învățau pe dinafară Evangheliile dela Matei și dela Ioan, pe lângă alte Epistole și se ocupa cu transcrierea Cuvântului lui Dumnezeu. Unele manuscrise conțineau întreaga Sfânta Scriptură, altele, numai scurte extrase, la care cei care erau versați în tâlcuirea Scripturilor adăugau explicațiuni simple. În modul acesta comorile adevărului, care de atâta vreme au fost ținute ascunse de cei ce se înalțau deasupra lui Dumnezeu, erau scoase la lumină. Grație unei muncii neobosite, adesea săvârșită în peșterile întunecoase ale pământului, la lumina torțelor, Sfintele Scripturi au fost transcrise verset cu verset, capitol cu capitol. Astfel progresa lucrarea, în timp ce voința lui Dumnezeu descoperită strălucea ca aurul curat; și cât creștea strălucirea ei mai clară și mai puternică datorită persecuțiilor pe care le îndurau de dragul ei, știau numai cei ce erau angajați în această lucrare. Ingerii din ceruri înconjurau pe acești lucrători credincioși”.

Ion Bătrâna Voivodeni

SINCERITATEA

Orice om viu este ca un pom. După felul cum trăiește și lucrează ne putem da seama dacă e un pom roditor sau dacă e numai frunziș.

În viața unui creștin trebuie să se vadă fructele Duhului Sfânt: „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. Gal. 1, 22. 23.

Pe lângă toate acestea mai este nevoie de încă o virtute. Această virtute este sinceritatea.

În continuare vom aminti câteva cazuri unde sinceritatea se poate vedea limpede ca și cristalul.

În iubirea frățească. Puterea care cimentează legătura frățească dintre frați este iubirea „fără prefăcătorie”. Romani 12, 9. În Vechiul Testament se spune: „sufletul lui Ionatan s'a alipit de sufletul lui David și l-a iubit ca pe sufletul din el”. 1 Samuel 18, 1. Această iubire sinceră apare în om numai după ce inima lui a fost curățită de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. 1 Petru 1, 22. Exemplu de iubire sinceră avem pe primul creștin care „stăruia în legătura frățească”. Fapte 2, 42. Iar cea mai înaltă pildă de sinceritate în iubire este Domnul Isus Hristos, pentru că: „Își arată iubirea față de noi prin faptul că pe când eram noi păcătoși, a murit pentru noi”. Romani 5, 8.

Sinceritatea în credință. Tinta tuturor poruncilor lui Dumnezeu e iubirea care vine dintr'o „credință neprefăcută”. 1 Tim. 1, 5. Apostolul Pavel scriind lui Timotei, zice în legătură cu sinceritatea în credință: „Imi aduc aminte de credința ta neprefăcută” 2 Tim. 1, 5. Minunat va fi când Dumnezeu ne va spune ca răspuns la rugăciunile noastre: „Imi aduc aminte de credința ta neprefăcută”.

Văzduhul întreg e plin de șgote asurzitoare pe care mulțumim lui Dumnezeu, că nu le auzim cu urechea liberă, căci am asurzi; de existența acestor sunete ne putem da seama numai cu ajutorul unui aparat de radio.

Ca rugăciunea noastră să poată

străbate prin mulțimea tuturor șgotele din văzduh și să ajungă la cer e nevoie de multă sinceritate în rugăciune. Neîntrecut e Mântuitorul în sinceritatea rugăciunii.

În acele strigăte de „răstignește-l” erau și strigătele păcatelor noastre și cu toate acestea Isus s'a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Luca 23, 34.

Sinceritatea în slujirea Evangheliei. Apostolul Pavel a zis: „Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu”. Rom. 15, 16. Aceasta a dovedit-o totdeauna. Pe când se afla în casa evanghelistului Filip nu s'a lăsat influențat de proorocia lui Agab și nici de plânsetul fraților, ci s'a hotărât să meargă la Ierusalim deși îl amenința o mare primejdie și plin de sinceritate a zis: „Ce plângeți așa să-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor, în Ierusalim pentru numele Domnului Isus”. Fapte 21, 13. Pavel ne îndeamnă și pe noi să călcăm pe urmele sale după cum și el a călcat pe urmele Domnului Hristos. 1 Cor. 11, 1. Nu putem sluji la doi stăpâni. Nu putem sluji lui Dumnezeu și păcatului. Matei 6, 24.

Orice om care are în viața sa numai un păcat pe care îl nutrește, e bine să-l mărturisească, pentru că altfel strică în loc să clădească în lucrarea pe care o face, și strică chiar propriul său caracter și al familiei sale.

O mică ilustrație ne este de folos. O barză a plecat în sbor dela cuib să caute de mâncare pentru puii ei, și dela înălțime a văzut cum ardea carnea pe altarele păgânești adusă ca jertfă zeilor; s'a coborât, a luat o bucată și a sburat spre cuib. Bucuroasă că puii mănâncă cu așa poftă a sburat din nou spre acele locuri dar a trebuit să se întoarcă repede căci din depărtare vedea plină de groaza morții cum îi arde

cuibul cu puii ei cu tot. Odată cu carnea în cuib adusesse și un tăciune aprins — adusesse moartea.

În Biblie avem trista experiență a fiilor lui Aaron care au adus foc străin pe altar. Nadab și Abihu „au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a eșit un foc dinaintea Domnului și au murit înaintea Domnului”. Lev. 10, 1. 2.

Sinceritatea în căutarea lui Dumnezeu. Cine va căuta pe Domnul cu inimă sinceră îl va găsi. „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă mă veți căuta cu toată inima”. Ier. 29, 13.

După cum viermele atacă cele mai frumoase fructe tot așa și prefăcătorii atacă cele mai frumoase virtuți ale omului, făcându-l neînstare să găsească pe Dumnezeu și adevărata pace sufletească aducătoare de fericire.

Sinceritatea în viață spre a deosebi binele de rău. Ebrei 5, 14. Domnul Hristos ne-a sfătuit să fim așa după cum sunt copiii în ceea ce privește sinceritatea. Matei 18, 3. Copilul spune tot ce știe; e sincer.

În timp ce o familie făcea cultul familiar citind textul din Apocalipse 3, 20, „Iată Eu stau la ușă și bat”, unul din copii zise: „Tăticule lasă-mă să mă duc repede să deschid Domnului Isus ușa, ca să nu plece”. Un pictor fiind inspirat de acest text a pictat pe Isus bătând la o ușă care n'avea mâner pe dinafară ci numai pe dinăuntru. Așa e și inima noastră: are mâner numai pe dinăuntru și acel mâner e sinceritatea invitației noastre. Domnul Isus intră numai dacă e invitat din dorința sinceră de a fi împreună cu El.

Dumnezeu să ne ajute, stimați cetitori, să crească cât mai mult acest foc sacru al sincerității în inimile noastre și lumina lui să strălucească pretutindeni în jurul nostru.

I. Mihordea

S F I N Ţ I R E A

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” — Ebrei 12, 14.

Vieața cu adevărat creștină cuprinde anumite reguli și cerințe care au un înțeles bine definit în Cuvântul Domnului, fără de care nu numai că nu este posibilă o astfel de viață, dar se ajunge în mod sigur la o falsă viață creștină.

Una din aceste cerințe, de care depinde adevărata viață creștină, este sfințirea.

A sfinți însemnează: a consacra, a deosebi o persoană din mai multe, a alege, a despărți, a distinge, a destina, a se devota, a se închina lui Dumnezeu.

Rezultă, deci, că sfințirea însemnează: a fi consacrat, a fi ales, a fi deosebit din mai mulți, a fi distins, a fi pus de o parte, a avea gânduri și sentimente alese, adică a fi cu totul închinat lui Dumnezeu; a te devota în credincioșie și ascultare; a face în totul voia lui Dumnezeu.

Adevărata sfințenie constă din deplina predare de sine în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta este condiția adevăratei vieți creștine. Ea cere inima, mintea, sufletul, puterea. Egoismul nu trebuie răbdut. Cel care trăiește pentru sine, acela nu este creștin.

Nu este o dovadă convingătoare că cineva este creștin dacă e manifestă un extaz spiritual, în anumite împrejurări deosebite. Sfințenia nu este extaz, ea este o deplină predare a voinței în mâna lui Dumnezeu; este o trăire potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu; este împlinirea voinței Tatălui nostru ceresc.

Sfințirea vine ca un dar dela Domnul, Care sfințește pe om prin Adevăr... prin Cuvântul Său. (Ioan 17, 17).

Lucrarea transformării, dela nesfințire la sfințire, este o lucrare continuă. Zi cu zi lucrează Dumnezeu la sfințirea omului iar omul trebuie să lucreze cu Dumnezeu, dând pe față eforturi stăruitoare în cultivarea bunelor obișnuințe. Omul trebuie să adauge har peste har... Mântuitorul nostru e totdeauna gata să audă și să răspundă rugăciunii unei inimi zdrobite, și harul și pacea este înmulțită credincioșilor Săi. Bucuros le dă El binecuvântările de care au nevoie, în lupta contra răului, care îi constrânge.

Scriptura arată lămurit că lucrarea sfințirii este progresivă. Când prin convertire păcătosul găsește pace cu Dumnezeu, prin sângele ispășirii, viața creștină de abia a început. Acum trebuie să meargă spre desăvârșire.

Sfințirea nu este lucrarea unei clipe, a unei ore sau zile, ci a unei vieți întregi. Ea nu este câștigată printr-o transportare fericită de sentiment, ci este rezultatul continuei morți față de păcat și a unei neîntrerupte viețuiri pentru Hristos. Răul nu poate fi îndreptat și nici reformele aduse la înăpăunire în caracter prin eforturi slabe și întrerupte. Numai prin eforturi lungi și stăruitoare, printr-o disciplină aspră și luptă severă, vor învinge. Atâta timp cât domnește Satana, noi vom avea de subjugat eul și de învins păcatele obișnuite; atâta timp cât va mai fi viață, nu va fi nici un loc de oprire, nici un punct la care să ajungem și să zicem: am ajuns desăvârșit. Sfințirea este rezultatul unei ascultări de o viață întreagă.

Pentru desăvârșirea sfințeniei Apostolul Pavel, în 2 Corinteni 7, 1 și Ebrei 12, 1—3, 10, ne sfătuiește să luăm pildă, în toate încercările noastre dela Domnul Isus Hristos, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alegerea ce ne stă înaintea, prin încercări și suferințe, ducând la sfințirea până la capăt.

Pentru sfințire sunt date și daruri spirituale în biserică (Efeseni 4, 11—15), învățătorii și evangheliștii sunt dați în vederea lucrării de slujire, pentru ridicarea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, iar la arătarea Lui să fim ca El. 1 Ioan 3, 2. **Care este rezultatul ascultării și sfințirii?**

Deoarece legea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și bună, o copie a desăvârșirii divine, urmează că un caracter format prin ascultare de această lege va fi sfânt. Domnul Hristos este un exemplu desăvârșit de un astfel de caracter. El zice: „Eu am păzit poruncile

Tatălui Meu... Totdeauna fac ce-l este plăcut. Urmașii Domnului Hristos trebuie să devină asemenea Lui — prin harul lui Dumnezeu să formeze caractere în armonie cu principiile legii Sale sfinte. Aceasta este sfințirea biblică.

Trebuie oricine să urmărească pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. Ebrei 12, 14.

Este bine ca fiecare din noi să urmeze sfaturile următoare: Consecrați-vă lui Dumnezeu în fiecare dimineață; aceasta să fie cu adevărat primul vostru lucru în acea zi. Fie rugăciunea voastră aceasta: Ia-mă și fă-mă, Doamne, pe deplin al Tău. Toate planurile mele le depun la picioarele Tale. Intrebuințează-mă astăzi în serviciul Tău. Rămăi cu mine și lasă ca toate faptele mele să fie săvârșite în Tine... Astfel zi cu zi puteți da viața voastră în mâinile lui Dumnezeu și astfel viața voastră va fi din ce în ce mai mult modelată după viața lui Hristos.

În mod practic să vedem ce trebuie să cuprindă o viață sfântă, aleasă, consacrată Domnului, o viață cu adevărat creștină?

O viețuire sfântă arată atmosfera cerului în jurul ei, cu acea iubire, — care nu caută ale sale, — care se jertfește, dăruitoare, curtenitoare, amabilă și cu o curățenie, ce poartă parfumul cerului. — O viață care nu dezice mărturisirea: o convorbire sfântă, cu integritate neclintită, cu spiritul activ și plin de pilde bune. O viață evlavioasă, de deplină consacrare pe altarul Domnului; o viață de integritate care pentru nimic n'ar sacrifica cinstea, și frumosul nume de creștin.

Un credincios sfințit prin adevăr, va avea maniere alese și îmbrăcăminte fără extravagantă (ciudățenie). El va avea o vorbire cultivată, cu o exprimare curată și un ton plăcut, întrebuințând cuvinte alese, dulci și pline de iubire.

El va avea o cultură mintală deosebită, dobândită prin studiu și meditație la Cuvântul Domnului.

El va arăta demnitate și politețe creștină, în continuă dezvoltare.

Credinciosul sfințit prin adevăr va fi hotărât în toate acțiunile, lucrând cu multă râvnă pentru servirea în câștigare de suflete, arătând în același timp răbdarea și blândețea Maestrului Său în toate acțiunile și îndatoririle vieții.

El va lucra cu multă stăruință, rostind adevărul cu iubire, fără impulsie, fără pripire, fără jignire, cu simplitate în purtare și vorbire și sociabilitatea Domnului Hristos.

De asemenea el se va consacra deplin în serviciul Domnului, servind din toată inima și va arăta îndemânare, într-o muncă ordonată, conștiincioasă, și temeinică.

Va lucra cu nepărtinire, împărțind tuturor hrană spirituală și va ajuta unde este necesar; va fi lipsit de egoism, uitând de sine, chiar când este obosit, dând dovadă de cinste, credincioșie și hărnicie oriunde va fi chemat să lucreze.

Când întâmpină dificultăți nu este amărât și nici nu se descurajează, ci se bizuește în totul pe Domnul.

Numele Domnului Hristos va fi lozinca și semnul de distincție, legătura de unire și izvorul succesului, fiind gata în orice moment de a ajuta oricui se află în nenorocire și a aduce slavă Celui ce l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Credinciosul sfințit prin adevăr, va avea grije de păstor față de toți cei ce sunt pe calea pierzării, gata de a căuta oaia rătăcită, de a o îngriji și a-i da hrana potrivită, la timpul potrivit.

Va fi supus, cu o ținută de umilință demnă, față de Domnul și de slujire față de semenii, gata să renunțe la eul său, supunându-se în totul voiei lui Dumnezeu.

Va fi cumpătat în mâncare, băutură, cu îmbrăcămintea modestă și curată și îngrijită, cu râvnă la lucru, odihnindu-se suficient, supunându-se în totul rânduelilor naturale stabilite tot de același iubitor Creator.

Iși va găsi plăcere în Domnul, cugetând zi și noapte la Legea Lui.

Se va lăsa stăpânit și călăuzit de Duhul Domnului, Care va aduce roadele Sale în viață, credinciosul fiind plin de iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, de bunătate, facere de bine, credincioșie, de blândețe, înfrânându-și poftele și răstignind firea pământească im-

preună cu patimile și poftele ei.

Credinciosul sfințit prin adevăr va fi un om al rugăciunii, considerând-o nu ca o datorie, ci ca o respirație a sufletului său, ca un privilegiu și o desfătare în Domnul.

Acesta este un caracter ales, deosebit, sfințit prin adevăr, la care trebuie să tindă orice purtător al scumpului nume de creștin, cu un cuvânt să fie asemenea Maestrului Său desăvârșit, să pășească pe urmele Domnului Isus Hristos.

Și tu, iubite cetitor, vei fi sfințit prin adevăr dacă, iăsându-te călăuzit de Duhul Sfânt, vei păzi poruncile Domnului Dumnezeuului tău și vei umbla în căile Lui.

Inchei cu îndemnul de a se ceți și medita profund asupra celor scrise în Efeseni 4, 17—32 și 1 Petru 2, 1—25 și luând aminte la toate cele de mai sus, să ne ajute bunul Dumnezeu să fim sfinți, după cum și Tatăl nostru cel ceresc este sfânt. Amin.

D. Ghircoiaș

CREȘTINISMUL PRACTIC

Dumnezeu ne încearcă și ne probează prin întâmplările obișnuite din viață. Lucrurile mici sunt cele care desvăluie ascunzăturile inimii. (Miciile atenții, numeroasele mici întâmplări și simplele bunevoitii din viață, sunt cele care alcătuiesc mănunchiul fericirii vieții.

Cele două mari principii ale legii lui Dumnezeu sunt: iubirea supremă față de Dumnezeu și iubirea neegoistă față de aproapele nostru. Primele patru porunci și ultimele șase sunt cuprinse în aceste două principii. Domnul Hristos explicând învățătorului de lege cine este aproapele său, dădu ilustrația cu omul care călătorea de la Ierusalim spre Ierihon, și care căzând între tâlhari, a fost jefuit, bătut și lăsat pe jumătate mort. Preotul și levitul văzură pe omul acesta în suferință, dar inimile lor nu au răspuns la nevoile lui. Ei l-au evitat trecând pe partea cealaltă. Samariteanul care

trecu și el pe acea cale, când îl văzu pe străin că are nevoie de ajutor, nu se întrebă dacă îi era rudă, dacă era din același neam cu el sau de aceeași credință, ci el se apucă să ajute pe suferind din pricină că era o lucrare ce trebuia făcută. El îi ușură cât putu mai bine suferințele, îl puse pe animalul său, și îl duse la han, și pe cheltuielile sa se îngriji de tot ce ar mai fi avut nevoie.

Samariteanul acesta, spuse Domnul Hristos, era aproapele celui căzut între tâlhari. Levitul și preotul reprezintă o clasă din Biserica Domnului care manifestă indiferență chiar față de aceia care au nevoie de simpatie și ajutorul lor, călcând astfel porunca. Samariteanul reprezintă pe acei care sunt credincioși lui Hristos, și care urmează exemplul Său, făcând bine.

Pe acei care au milă de nenorociți, orbi, schilozi, întristați; de văduve, orfani și cei în lipsă, Mântuitorul îi reprezintă ca păzi-

tori ai poruncii, și care vor avea parte de viața veșnică. Hristos socotește toate faptele de îndurare, bunăvoință și împreună simțire cu cel nenorocit orb, schilod, bolnav și față de văduvă și orfan, ca fiind făcute pentru El; și faptele acestea sunt păstrate în registrele cerului și vor fi răsplătite. Pe de altă parte se va scrie un raport în carte despre aceia care dau pe față indiferența preotului și a levitului față de cel nenorocit, și despre aceia care trag foloase de pe urma nenorocirii altora și le măresc durerea pentru ca să profite ei din aceasta. Dumnezeu cu siguranță va răsplăti orice faptă de nedreptate, și orice manifestare a indiferenței nepăsătoare și orice neglijență arătată față de vreun nenorocit dintre noi. Fiecare va fi la urmă răsplătit potrivit faptelor lui.

N. Gheorghijă

Munca și legea morală

Sfintele Scripturi, de al căror cuvânt adevăratul creștin este dator să asculte, aduc destulă lumină în toate problemele vieții omenești. Ele, aduc lumină suficientă și în ce privește munca. În rândurile care urmează vom căuta să culegem câteva învățături ale Sf. Scripturi în legătură cu poziția creștinului față de muncă.

Munca este un adevărat izvor de bucurie. Dumnezeu nu a prevăzut niciun loc pentru cei leneși.

Activitatea stăpânește întreaga natură, și pentru a ne îndeplini misiunea noastră în această viață trebuie să fim și noi activi. În munca sa intensă devine conlucrător cu Creatorul său. Bunul Dumnezeu face să crească copacii cei mari, dar omul trebuie să depună muncă încordată să-i taie, să pregătească lemnăria și să clădească casa. Pământul produce plante și cereale cu tot felul de roade, dar omului i s'a dat însărcinarea să-l facă ogor, să semene sămânța, deci să-l muncească pentru ca să poată scoate din el hrana cea de toate zilele. Toate descoperirile realizate de știință, care au schimbat în bine fața pământului, nu au apărut la voia întâmplării. Puse în forma de azi, spre binele omenirii, toate au costat multă muncă și oboseală. Așa se face că astăzi avem fabrici, mașini de tot felul, trenuri, vapoare și felurite aparate care îmbunătățesc mult traiul omului dacă ele sunt puse în slujba păcii. Munca înobilează pe om și ajută la dezvoltarea lui corporală și intelectuală. Triburile, cărora natura le dă aproape toate, fără prea multă muncă, sunt cele mai înapoiate din punct de vedere al culturii și civilizației.

Munca și Legea morală

Printre cele zece porunci, date nouă de Dumnezeu, se află o poruncă prin care se reglementează problema odihnei și aceea a muncii. Ea zice: „**Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lu-**

crul tău”. Iată dar, cum cea de a patra poruncă din decalog ne învață să respectăm atât odihna cât și munca. Căci dacă ea zice: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s'o sfințești”, zice, în același timp, și: „**Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău**”. Munca din cele șase zile de lucru este, deci, poruncită chiar de Dumnezeu. Nerespectarea acestei părți din poruncă, constituie o călcare de poruncă. Este bine să reținem că atât prima parte a poruncii cât și a doua parte a ei sunt deopotrivă de sfinte. Călcare ea constituie o infracțiune care se numește păcat; ori plata păcatului este moartea cea veșnică.

Cuvântul lui Dumnezeu condamnă cu toată tăria lenevia. În legătură cu aceasta cetim: „Du-te la furnică leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te... Ea își pregătește hrana vara și strânge de-ale mâncării în timpul secerișului. Până când vei sta culcat, leneșule? Când te vei scula din somnul tău?” Pe de altă parte același cuvânt inspirat al Sfintei Scripturi, zice: „Dulce este somnul muncitorului...” Ecl. 5, 12.

Domnul Hristos și munca

Domnul Isus Hristos s'a născut, și a trăit într-o familie de oameni muncitori. Încă de tânăr El a învățat meseria de tâmplar. Unii dintre farisei și cariturari, voind să desconsidere persoana Sa precum și învățăturile Sale, găseau o pricină de potlicnire în El pentru că era fiul tâmplarului. Ei ziceau despre El: „De unde are El înțelepciunea și minunile acestea? Oare nu este El fiul tâmplarului?” (Matei 13, 54. 55). Despre El se spune: „Părinții Lui erau săraci și trebuiau să muncească în fiecare zi. El știa ce este sărăcia, răbdarea și sacrificiul. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Isus a trăit într-o casă țărănească și a îndeplinit voios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El a învățat o meserie și cu mâinile Sale a

lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Imbrăcat în haine simple de muncitor, mergea pe străzile târgușorului Nazaret ducându-Se și venind delă lucrul Său. El n'a folosit puterea Sa dumnezeiască pentru a-Și ușura poverile sau munca.

În tot timpul copilăriei și tinereții Sale Isus a muncit. Astfel, și mintea și corpul Lui au crescut... El nu voia să facă greșeli nici în ce privește lucrul cu uneltele. Era tot așa de desăvârșit ca muncitor, cum era de desăvârșit în caracter. Prin pilda Sa, ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători, că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvârșit, și că o astfel de lucrare ne face cinste... Dumnezeu a dat munca pentru a fi o binecuvântare, și numai muncitorul harnic găsește adevărata fericire a vieții”.

Cele mai multe din pildele Sale, Mântuitorul le-a luat din câmpul muncii. El a vorbit despre semănător, despre alegerea neghinei din grâu; despre muncitorii din vie, despre casa zidită pe piatră, despre prinderea peștelui cu năvodul și alte exemple. Cine vrea să fie un adevărat creștin trebuie să calce pe urmele Domnului Isus, căci: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. (1 Ioan 2, 6).

Cine nu muncește nici să nu mănânce.

Aceasta este porunca Domnului dată prin Sf. Apostol Pavel. În prima biserică creștină au pătruns unii care trăiau în neorânduială, nu lucrau nimic, ci se țineau de nimicuri. Apostolul Pavel a luat o poziție hotărâtă față de unii ca aceștia care duceau o viață de lenevie, contribuind, în felul acesta, ca adevărul cel curat al Evangheliei să fie defăimat și sfintele învățături ale lui Isus să fie vorbite de rău. În ce privește munca, Apostolul Pavel ca și Domnul Isus, se da pe sine ca exemplu: „În numele lui Isus Hristos, vă poruncim fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit dela noi. Voi înșivă știți ce trebuie să faceți ca să ne urmați; căci noi n'am trăit în neorânduială între voi. N'am mâncat de pomână pâinea nimănui, ci lucrând și ostentându-ne, am mun-

cit zi și noapte ca să nu fim po-
vară nimănui dintre voi... Căci
când eram la voi, vă spuneam lă-
murit: „Cine nu vrea să lucreze,
nici să nu mănânce”. Auzim însă
că unii dintre voi trăiesc în
ineorânduială, nu lucrează nimic,
ci se țin de nimicuri. Indemnăm pe
oamenii aceștia și-i sfătuim în

Domnul nostru Isus Hristos să-și
mănânce pâinea lucrând în lini-
ște. (2 Tes. 3, 6—12).

Un adevărat creștin este dator
să asculte, în totul, de Cuvântul
lui Dumnezeu, împlinind porunca
Legii atât cu privire la odihnă cât
și cu privire la muncă. Oricare ar
fi munca ea trebuie să fie făcută

în mod conștiincios și cât mai
repede. În ce privește munca, ca
și în alte lucruri, Domnul Hristos
ne este cel mai bun model. Să
urmăm pilda Sa și să nu uităm de
cuvântul care spune: „Cine nu
muncește, nici să nu mănânce”.

M. Manea

PAGINA PREDICATORULUI

DESPRE BUNA FOLOSIRE A TEXTELOR

Mulți autori în cele ale omile-
ticei condamnă cu toată aspri-
mea faptul că se dă unui text,
chiar și numai ocazional, un în-
țeles spiritual. Ei au dreptate față
de cazurile acelea când textele
sunt forțate, ca de pildă, când
cineva ar dori să întemeieze exis-
tența Sfintei Treimi pe visul pi-
tarului lui Faraon despre cele trei
coșuri de pâine. Tot așa, când
cineva caută în Scriptură texte pe
care printr-o interpretare spiritua-
lă le folosește pentru a înțepa, în
chip sarcastic, pe cei care au alte
părerii și concepții decât ale lor.
Procedeul este de condamnat, el
neaducând decât vătămare celor
care recurg la el. Adevărul nu se
apără în acest chip. Cel care vrea
să se ia la întrecere cu Origen în
interpretări cutezătoare, e bine să
cetească viața acestuia și să
vadă că mintea lui a ajuns în cele
din urmă jucăria unei imaginații
bolnave.

Primul înțeles al pasajului biblic
nu trebuie să fie niciodată înac-
cat în revărsarea imaginației. El
trebuie să ocupe primul loc. Biblia
nu este o compilație de alegorii
sau tradiții. Ea prezintă fapte reale
de cea mai mare însemnătate.

Totuși, o minte matură și dis-
ciplinată, poate scoate (din fapte
care ar părea mărunte, învățături
de cea mai mare însemnătate.
Pildele Domnului dau un bun prilej
imaginației. Minunile Domnului
sunt, de asemenea, predici practice
ale Marelui Invățător. Toate faptele
Domnului sunt pline de învățătură.
De pildă, în vindecarea celui surd
și mut. Aci se ilustrează starea

ființei omenești și planul de mân-
tuire. Isus „îl luă la o parte din
mulțime”, — sufletul trebuie să fie
singur cu Mântuitorul său. El „își
pune degetele în urechile sale”, —
originea răului arătată; păcătoșii
sunt convinși de starea lor. „Și El
scuipă”, — Evanghelia este un mij-
loc simplu și disprețuit și păcăto-
sul trebuie să se smerească pentru
a o primi. El „îi atinse limba”, —
mai departe arată unde stă răul, —
simțul stării noastre de lipsă crește
în noi. „Și privind spre cer”, —
Isus aduce aminte pacientului Său
că toată puterea trebuie să vină de
sus — o lecție pe care trebuie să o
învețe fiecare cercetător. „El oftă”,
arătând că întristările Vindecăto-
rului sunt mijloacele vindecării
noastre. Și apoi El zice: „Efata...
deschide-te”, — aci era cuvântul
cel puternic al harului care săvârși
o vindecare imediată, perfectă și
dăinuitoare. Minunile Domnului
Hristos sunt un șir de ilustrări ale
felului cum El lucra pentru oameni.

Nu lăsați pe păcătoși să treacă
cu vederea soliiile cele importante
ale Scripturii. Stăpâniți de simțul
primejdiei lor, nu-i lăsați liniștiți.
Bateți cu putere la ușa inimii lor,
bateți cu desperare. Dumnezeu va
binecuvânta sollicitudinea, seriozi-
tatea și stăruința voastră pentru ei,
făcându-i să se trezească. Agonia
voastră pentru mântuirea sufle-
telor să fie reală, căci altfel soliiile
voastre nu vor avea nicio putere.
Insuși tonul vocii voastre trădează
ce este în suflet. Cea mai perfectă
oratorie n'are nicio putere în com-

parație cu viața aceluia care
trăiește cu Isus. Aveți nevoie de
multă stăruință și cântare în odăița
ascunsă dacă vreți să adunați
multe din oile pierdute ale Dom-
nului. Numai prin rugăciune și
post puteți să adunați putere ca să
scoateți afară pe cei mai răi de-
moni.

În afară de predica serioasă mai
sunt și alte mijloace de folosit.
Întâlnirea directă cu oamenii e de
cea mai mare însemnătate. Cu pri-
lejul acesta se pot da explicații, se
pot face rugăciuni, se pot cunoaște
grijile și problemele sufletești.
Chiar și un singur suflet era pre-
țuit de Domnul Hristos. În felul
acesta râvna pentru mântuirea
sufletelor crește, și crește și
simțul nevoiei după mai multă
putere dela Dumnezeu. Biserica
întregă va fi chemată să dea a-
jutor lucrării sporite sub îndru-
mările Duhului Sfânt. Câtă vreme
biserica însăși nu este trezită la
viața spirituală caldă, ea va
îngheța lucrările cele bune ce se
pot face dela amvon. Dar plină
de Duhul Sfânt, Biserica poate fi
un izvor de viață pentru păcă-
toși. Evangheliștii laici au o sfântă
chemare dela Dumnezeu. Rugăciu-
nea predicatorului să fie ca și a
lui Moise pe vremuri: „Facă Dom-
nul ca tot poporul să fie profeți”.
Folosiți talentele pe care le aveți
în comunitate și nu nutriți gelozie
față de aceia care au talente mai
mari decât ale voastre, căci talen-
tele au fost date de Dumnezeu.
Poate ca altul să vă întrecă în
talente, dar nimeni să nu vă în-
treacă în iubire.

Prelucrare

Alegerea diaconilor

Text biblic: Fapte 6

De memorizat: „Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul“. Prov. 19, 17.

Deși amenințați cu suferință, aruncare în închisoare și bătaie, apostolii continuau să predice oamenilor în Ierusalim, după cum le spusese îngerul să facă. Ei aleseră să asculte de Dumnezeu, oricare ar fi fost suferința. Dumnezeu iubea pe apostolii Săi, dar la fel iubea și pe locuitorii Ierusalimului. El dorea ca „nimeni să nu piară“, ci ca toți să afle despre El și să se pocăiască de păcatele lor.

Această primă biserică de credincioși din Ierusalim era alcătuită din oameni din diferite ținuturi.

Cei cari își predase inima lui Isus se iubeau între ei, însă Satana lua seama să găsească o ocazie când să arunce în inimile lor simțiminte de dușmănie.

În cele din urmă veni o asemenea ocazie. Era încă obiceiul printre credincioși ca lucrurile de nevoie să fie date zilnic celor cari se găseau în lipsă. Aceasta dădu ocazie junora să aducă învinuiri. Printre credincioșii de neam grec s'a ridicat un murmur contra iudeilor din Palestina, fiindcă ei gândeau că văduvele grecoace erau neglijate, și deci nu primeau partea ce li se cuvenea atunci când se făcea împărțirea zilnică. Fără îndoială aceste văduve străine aveau nevoie de mult mai mare ajutor decât văduvele cari trăiau între prieteni și cunoscuți.

Atunci cei doisprezece apostoli au strâns laolaltă pe toți credincioșii și discutară ce ar trebui să facă. Numărul credincioșilor crescuse atât de mult încât cei doisprezece apostoli aveau de lucru mult mai mult decât puteau face ei. Pe lângă lucrarea de predicare, învățatură și vindecarea bolnavilor, ei mai aveau și sarcina de a se îngriji de cei în nevoie. Apostolii gândeau că ei ar trebui să aibă mai mult timp pentru studiul Bibliei și rugăciune, și că alții ar trebui să fie chemați să facă lucrarea cealaltă.

Apostolii au spus: „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe cari îi vom pune în slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului“.

Vorbirea aceasta a apostolilor a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și

de Duhul Sfânt, pe Filip, și pe încă alți cinci. Acești șapte bărbați au fost aduși „înaintea apostolilor, cari, după ce s'au rugat, și-au pus mâinile peste ei“.

Ștefan dus în Sobor

Text biblic: Fapte 6

„Numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință. Ștefan era plin de har și de putere, și făcea minuni și semne mari în norod“.

Ștefan, primul dintre diaconi, știa limba greacă și cunoștea datinele și obiceiurile grecilor; de aceea el se duse în sinagoga, sau biserica iudeilor de neam grec și le vorbi despre Isus. El studiasse cu multă atenție tot ce profeții scrisese despre viața lui Isus pe pământ, despre lucrarea pe care El avea să o facă și despre moartea și învierea Lui. Apoi el le arătă că Isus împlinise întocmai ce profeții spusese că avea să facă Fiul lui Dumnezeu, și că El a fost omorât, dar că S'a sculat din mormânt.

Spiritul Sfânt era cu Ștefan, și nimeni nu putea să-i stea împotriva. Unii dintre greci au crezut în Isus însă alții au început o certă de vorbe cu el căutând să-l facă a tăcea. În cele din urmă au găsit niște oameni cari au fost gata să mărturisescă neadevărat despre Ștefan.

Au întăritat norodul, pe bătrâni și pe cărturari, au năvălit asupra lui, au pus mâna pe el, și l-au dus în Sobor“.

Acest Sobor era alcătuit din aceeași oameni înaintea cărora fusese judecat Isus și care judecase și pe Petru și pe Ioan. Când a fost învinuit pe nedrept, Ștefan nu s'a mâniat. Inima lui era plină de spiritul iubitor și iertător al lui Isus. „Toți cei ce ședea în Sobor, s'au uitat tintă la Ștefan, și fața lui li s'a arătat ca o față de înger“. Unii din cei cari văzuse lumina de pe fața lui Ștefan trebuie să fi fost neliniștiți, temându-se că prigonesc un om al lui Dumnezeu; însă mai merii aceia plini de răutate nu-și schimbă planul lor de a pune capăt lucrării lui.

Filip predică în Samaria

Text biblic: Fapte 8, 1—25.

De memorizat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!“ Ps. 51, 10.

După omorirea lui Ștefan, prigona pornită în Ierusalim contra

credincioșilor lui Isus ajunse atât de aprigă încât ucenicii trebuiră să fugă spre a-și scăpa viața. Unii au mers într-o parte, alții în alta, „și toți, afară de apostoli, s'au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei“. Saul, iudeul care venise din Tars, era foarte aprig în râvna lui de a opri lucrarea lui Dumnezeu. El „intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță“. Că Ștefan nu a fost singurul care a fost omorât putem înțelege din cuvintele lui Saul de mai târziu. El zice: „Când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor“. Fapte 26, 10.

Era un lucru la care vrăjmașii lucrării lui Dumnezeu nu se gândise. Ei siliră pe ucenici să fugă din Ierusalim, însă aceștia au dus cu ei sămânța cuvântului lui Dumnezeu și au răspândit această sămânță oriunde au mers. În felul acesta, încercând să curme răspândirea Evangheliei într'un loc ei nu au făcut altceva decât să o ducă în multe alte locuri. Incepând de aci înainte în cartea Faptele Apostolilor vom vedea cum Domnul conduce pe ucenici în chip minunat în lucrarea lor pentru poporul iudeu și pentru neamurile din jurul lor.

Filip, nu apostolul, ci unul din cei șapte diaconi, fugi într-o cetate înconjurată cu dealuri și numită Samaria. Iudeii urau pe Samariteni; însă în inima lui Filip era iubirea lui Isus, și el știa că Dumnezeu dorește ca Samaritenii să asculte solia mântuirii.

Poate vă amintiți cum odată Isus, fiind obosit, Se oprise să Se odihnească la o fântână din apropiere de cetatea Samaria. Ucenicii merșeră în cetate să cumpere ceva de mâncare. O samariteancă veni să scoată apă din fântână și Isus îi vorbi despre apa vieții. Ea crezu în El și, prin mijlocirea ei, mulți Samariteni au făcut la fel. Acum vom învăța ce s'a întâmplat când ei au fost vizitați de Filip.

Filip istorisi locuitorilor din Samaria despre viața, moartea și învierea lui Isus. Fiul lui Dumnezeu. „Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele, pe cari le făcea“.

Același spirit care era cu Petru și Ioan era și cu Filip, și el de asemenea făcea faptele Domnului Isus. „Din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate, și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și schiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta“.

În Samaria trăia un om cu numele Simon, care era un slujitor al lui Satana. Multă vreme el înșelase pe oameni pretinzând „că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, dela mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte, și ziceau: „Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește „mare““.

Simon privi uimit la semnele și

minunile pe care le făcea Filip, căci ele întreceau cu mult ceea ce putea face el. Când au fost botezați unii credincioși și au primit credința Domnului Isus, se prezentă și el să fie botezat.

„Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni, și s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorise încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus“. Când Petru și Ioan veniră în Samaria „au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt“.

Deși acest Simon fusese botezat, inima lui nu era cu totul curățită, căci avea spiritul lăcomiei. El dorea să aibă puterea lui Dumnezeu pentru preamărirea sa personală, așa încât oamenii să creadă că el este un om însemnat. „Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani, și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt“. Fără îndoială Simon gândea că ar putea câștiga mulți bani dacă ar putea revărsa acest dar asupra altora.

„Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s'ar putea cumpăra cu bani. Tu n'ai nicio parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Poacăiește-te dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să îți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință“.

Simon s'a cutremurat de teamă când i s'a dat pe față păcatul. El ceru lui Petru și lui Ioan să se roage Domnului pentru ca niciun rău să nu vină asupra lui din pricina umblărilor sale rele. „După ce au mărturisit despre Cuvântul Domnului, și după ce l-au propovăduit. Petru și Ioan s'au întors la Ierusalim, vestind Evanghelia în multe sate de ale samaritenilor“.

Filip și Etiopianul

Text biblic: Fapte 8, 26—40.

De memorizat: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu“. Fapte 8, 37.

O mare lucrare se săvârșise în Samaria prin Filip și mulți crezuseră în Isus și fusese botezați. Când Petru și Ioan se întoarseră la Ierusalim, Filip mai rămase în Samaria, care se găsea la o depărtare de vreo 48 km. nord de Ierusalim. Fără îndoială acești ucenici înțelesese acum mai pe deplin ceea ce voise să spună Isus când zisese: „Imi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“. Fapte 1, 8.

Intr'o zi „un înger al Domnului a vorbit lui Filip, și i-a zis: „Scoa-

lă-te, și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu“. Drumul spre Gaza trecea printr'o parte de loc unde trăiau puțini oameni, unde pământul nu era arat și nu creștea niciun fel de cereale. Drumul samaritean întretăia sau se unea cu drumul dela Ierusalim, șoseaua națională care ducea în Egipt.

Filip poate se va fi mirat de ce îl trimete Domnul în acest loc singular și pustiu; însă fără niciun murmur și fără a mai zăbovi „s'a sculat și a plecat“. Când Filip ajunsese pe drumul spre Gaza, văzu pe un om dintr'o țară depărtată numită Etiopia. El călătorea în carul lui, și fără îndoială că avea cu el însoțitori și servi. Omul acesta avea o slujbă înaltă, căci împărăteasa Etiopiei dăduse în grija lui toate comorile ei.

Bărbatul acesta aflase unele lucruri despre adevăratul Dumnezeu, și venise la Ierusalim tocmai din țara sa făcând zeci de kilometri de drum greu și primejdios, spre a se închina lui Dumnezeu. Inșă el nu știa nimic despre Isus, Fiul lui Dumnezeu. El se întorcea acasă cu dorința în inimă de a înțelege mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Când îl văzu Filip, el stătea în carul său și citea cu glas tare din sulul de pergament pe care era scrisă Scriptura, cuvintele profetului Isaia cari vorbeau despre Isus.

„Duhul a zis lui Filip: „Du-te, și ajunge carul acesta!“ Filip a alergat, și a auzit pe etiopian cetind“. Filip ascultă un moment și apoi întrebă: „Înțelegi ce citești? Etiopianul răspunse: „Cum aş putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?“ Și a rugat pe Filip să se suie în car, și să șadă împreună cu el“.

Atunci Filip se sui lângă el în car și etiopianul îi arătă că cetise în Scriptură acolo unde spunea: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; și, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura“. Apoi Etiopianul zise lui Filip: „Rogu-te, despre cine vorbește prorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?“

Atunci, începând chiar cu aceleași cuvinte pe cari le cetise Etiopianul, Filip „i-a propovăduit pe Isus“. El îi spuse că Isus a fost dus ca o oaie la tăiere, și că El nu și deschisese gura spre a învinui sau măcar a spune vreun cuvânt aspru vrăjmașilor Săi cari se purtau cu atâta cruzime față de El.

Filip spuse străinului că Isus venise pe pământ, suferise și murise pentru păcatele noastre; că El fusese înviat și că mersese la cer spre a ne pregăti un loc; și că El trimisese Spiritul Sfânt spre a fi cu poporul Său până la venirea Lui spre a-i lua. Filip spuse că oricine crede în Isus, se căiește de păcatele sale și se botează va fi mântuit.

Filip vorbi Etiopianului în timp ce călătorea cu el în carul lui. „Pe când își urmau ei drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: „Uite

apă; ce mă împiedecă să fiu botezat?“ Filip a zis: „Dacă crezi din toată inima, se poate“. **Famenul a** răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu“.

„A poruncit să stea carul, s'au pogorit amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen. Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpît pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot“.

Fără îndoială, atunci când Etiopianul ajunsese acasă el vesti și altora Evanghelia pe care o auzise. Filip se găsea acum într'o cetate la o depărtare de vreo 15 km de Gaza, „de unde s'a dus până la Cezarea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile prin cari trecea“. Știm că Filip a locuit în Cezarea deoarece în Fapte 21, 8 cetim că a trăit acolo mai mulți ani după aceea.

Convertirea lui Saul

Text biblic: Fapte 9, 1—22.

De memorizat: „Doamne, ce vrei să fac?“ Fapte 9, 6.

Când Stefan a fost adus la judecată, un bărbat cu numele Saul, un Iudeu dintr'o cetate numită Tars, din altă țară, fusese în Ierusalim și făcuse totul cu puțință ca Ștefan să fie condamnat. Saul era un tânăr care studiasse în școlile iudaice și preoții și mai marii aveau păreri bune despre el. El păzise hainele celor cari împroșcaseră cu pietre pe Ștefan, văzuse chipul strălucitor al lui Ștefan atunci când acesta își ridicase capul spre cer și auzise ultimele lui cuvinte.

După toate întâmplările acestea Saul însă rămase foarte turburat. Saul începuse a gândi că se poate că Ștefan avusese dreptate, și că poate preoții fac o mare greșală prigonitor pe cei cari cred în Isus. Inșă preoții și bătrânii îi spuseră că nu s'ar putea să fie așa, că Isus amăgise norodul și că cei cari încă mai cred în el trebuie să fie făcuți să se lepăda de această credință a lor. Atunci Saul deveni și mai înverșunat în ura sa împotriva tuturor celor cari credeau în Isus.

Unii dintre ucenici fugise în Damasc, o cetate foarte veche ce se găsea la mai mulți kilometri depărtare la nord de Ierusalim, și predicând oamenilor, hotărîse pe mulți să creadă. Saul auzi de acestea și, sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S'a dus la marele preot, și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii „cari cred în Isus“, atât bărbați cât și femei, să-i ducă legați la Ierusalim“.

Lui Saul și ostașilor ce-l însoțeau trebuie să-le fi luat cam șase zile de mers spre a face drumul cel lung dintre Ierusalim și Damasc. În cele din urmă, cu inima fericită, Saul văzu în depărtare casele cetății. Livezile pline de pomi roditori, grădinile și o încântătoare apă lim-

pede ce curgea făcea tabloul dinaintea ochilor lui minunat de frumos. „Când (El) s'a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ". Strălucirea soarelui pe un cer senin era asemenea luminii lunii în comparație cu mărirea lui Dumnezeu ce se revărsa deodată în jurul lui Saul. Atât de mare era strălucirea încât cei „cari-l însoțeau au rămas încrămeniți de spaimă și aproape orbiți de lumina aceea mare“.

Când Saul a căzut la pământ, „a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? „Cine ești Tu, Doamne? a răspuns el. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci cu piciorul într'un țepuș“. Boli cari erau mânați deseori aruncau cu piciorul înapoi și loveau bățul cel lung care avea la un cap o țepușă și pe care-l folosea cel ce-i mâna. Însă făcând aceasta ei singuri se vătămau mai rău decât dacă i-ar fi împuns conducătorul lor. Aceasta înseamnă că atunci când Saul se împotriva Spiritului lui Dumnezeu, el singur avea să fie păgubit în mintea lui.

„Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să faci? „Scoală-te, i-a zis Domnul, „întră în cetate, și ți se va spune ce trebuie să faci“. Oamenii cari-l însoțeau, au rămas încrămeniți, auzeau în adevăr glasul, dar nu vedeau pe nimeni. Sau? s'a sculat dela pământ; și măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic“. Lumina din cer îl orbise. „L-au luat de mâini, și l-au dus în Damasc. Trei zile n'a văzut, și n'a mâncat, nici n'a băut nimic“.

Pe când Saul stătea singur în întunec în casa lui Iuda, unde fusese dus, el începu să cugete la cele spuse de profeți despre Acela care avea să vină și să facă faptele săvârșite de Isus. Spiritul Sfânt l-a ajutat să înțeleagă și Saul în cele din urmă văzu că prigoneind pe urmașii lui Isus el prigonea pe Mântuitorul. Plin de rușine și întristare el căzu în genunchi și rugă pe Dumnezeu să-l ierte.

„În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într'o vedenie: „Anania! „Iată-mă Doamne“, a răspuns el. Și Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă „Dreaptă“, și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea“.

La început lui Anania i-a fost teamă să se ducă la Saul, și zise: „Doamne“, a răspuns Anania, am auzit dela mulți despre toate relele, pe cari le-a făcut omul acesta

sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți cari cheamă Numele Tău". Dar Domnul i-a zis: „Du-te“, și-i dă-muri că El alesese pe Saul să mărturisească pentru El „înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Izrael“.

„Anania a plecat; și, după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul, și a zis: „Fraté Saule, Domnul Isus, care ți s'a arătat pe drumul pe care veneai, m'a trimis ca să capeți vederea, și să te umpli de Duhul Sfânt“.

„Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s'a sculat și a fost botezat“. Saul și-a petrecut câteva zile cu ucenicii, învățând foarte umil dela ei. După aceste zile, plin de curaj „a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu“.

Lecciónia aceasta arată că o minunată schimbare poate avea loc în inima cuiva chiar într'o clipă. Saul era un bărbat plin de mânie, căutând să facă rău bărbaților și femeilor cari credeau în Isus. De îndată ce inima i-a fost schimbată el deveni umil și gata de a primi învățătură, și râvnitor a împlini voința Domnului.

Cetitul Bibliei la rând

În cele ce urmează amintim numele persoanelor care în anul 1948 au cetit Biblia la rând:

Agris: Crișan Ioan; *Constanța:* Ionel Anghel; *Deleni:* Moroșanu Gherghina, Paraschiv Constantin, Parfeni Ioan, Parfeni Vasile, Timofte Anica, Timofte Vasile, Smoe Anica.

Credem că încă multe alte persoane au cetit Biblia la rând în cursul anului 1948, însă până acum nu am primit decât aceste nume. Credem, de asemenea că pentru anul 1949 vor lua parte mai mulți credincioși la acest concurs pe cât de frumos pe atâta de folositor.

Cugetări pentru ziua Domnului

7. Mai

Ioan 3, 16

„Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe fiul Său unul născut“. El nu L-a dat numai să trăiască între oameni, ci ca să poarte păcatele lor și să moară ca jertfă pentru ei. El L-a dăruit omenirii căzute. Hristos s'a indentificat în totul cu interesele și trebuințele oamenilor, făcându-se una cu ele“. El nu se rușinează să-i numească frați. Cum stăm noi în privința aceasta?

14. Mai

1 Ioan 3, 1.

Apostolul Ioan inspirat, privind înălțimea, adâncimea, și lărgimea iubirii de tată a lui Dumnezeu fu cuprins de venerație și de adorare. Negăsind cuvinte potrivite ca să exprime mărirea, gingășia și cordialitatea acestei iubiri, el cheamă pe oameni să o privească și să o constate ei înșiși zicând: „Vedeți ce fel de iubire ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu“. Dacă iubim pe Dumnezeu să arătăm și altora această iubire.

21. Mai

Isaia 49, 15

Cu cât studiem mai mult caracterul lui Dumnezeu în lumina crucii, cu atât vedem mai multă iubire, milă și iertare amestecate cu dreptate și nepărtinire. Atunci înțelegem cu atât mai bine nenumăratele dovezi de nemărginită iubire și de mângâietoare milă, întrecând cu mult dorul și iubirea unei mame pentru copilul ei. Dacă Domnul nu ne uită pe noi, de ce să uităm noi pe aceia care ne sunt dragi? Să ne rugăm și să lucrăm pentru ei, pentru copiii noștri și rudele noastre.

28. Mai

1 Ioan 4, 8

„Dumnezeu este iubire „stă scris pe fiecare boboc de floare, pe fiecare fir de iarba. Gingașele flori colorate în atâtea feluri umplând cuprinsul cu parfumul lor neîntrecut, toate dau dovadă despre părinteasca purtare de grijă a Dumnezeului nostru de a ne face fericiți pe noi copiii Săi“. Iată atâtea motive care să ne îndemne a vorbi despre iubirea lui Dumnezeu.

Datoria noastră

Bunul Dumnezeu avea un plan cu întregul Său popor de pe vremuri. Prin câteva exemple, vom vedea cum Domnul în înțelepciunea Sa a realizat în parte planul Său cu ajutorul unor copii credincioși. Lucrul acesta l-a făcut tocmai, pentru că cei mai în vârstă uitaseră așa de repede pe Domnul. Pentru realizarea planului Său Domnul a îngăduit să vină și împrejurări neînțelese de popor.

Într'un timp de mare lipsă, o pereche izraelită plecă în țara Moabiților. În timpul șederii ei acolo Naomi, mama, a avut o influență atât de mare asupra uneia din cele două nurori, încât aceasta, care se numea Rut, a fost salvată din întunecimea păgânismului. Prin cunoașterea adevăratului Dumnezeu, învățată de la Naomi, ea alese să servească Domnului. Prin felul ei de a proceda cu ocazia întoarcerii lui Naomi în țara sa, Rut arată soacrei sale ce schimbare în bine, a produs această credință în viața ei. La îndemnul lui Naomi ca să se întoarcă la părinții ei, deoarece fiul lui Naomi, soțul lui Rut, între timp murise, Rut a răspuns: „Nu sta de mine ca să te las, și să mă întorc de la tine. Incotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu voi locui și eu, poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu, unde vei muri tu voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea”. Rut 1, 16. 17. Domnul a răsplătit această credință a lui Rut chiar în timpul vieții ei. Apoi prin faptul că Rut a devenit străbuna lui David și în felul acesta și a Domnului Isus aceasta confirmă adevărul celor spuse de apostolul Petru: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtiniv, ci că în orice neam cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El”. Fapte 10, 34. 35.

În cartea a doua a Impăraților cap. 5 găsim un alt exemplu de felul cum Domnul voiește să folosească pe copiii Săi în serviciul de evanghelizare. Pe când în exemplul de mai sus unelta în mâna Domnului era o mamă izraelită

pentru a duce unei moabite lumina de la Dumnezeu, aci vedem o Isrlujnică, răpită ca fată tânără din casa părintească și din patria ei. În aceste împrejurări grele prin purtarea ei, ea ajunsese să câștige încrederea familiei stăpânului ei, anume: Naaman. Prin îndrumările date de către fetița aceasta, acest Naaman nu numai că a fost vindecat de o boală grea, cum era lepra de care suferea, dar a ajuns să recunoască pe adevăratul Dumnezeu și să zică: „Iată cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul decât în Izrael”. 2 Reg. 5, 15.

N. Gheorghită

Cuvintele noastre

Sfânta Scriptură acordă o mare importanță cuvintelor noastre. Iată ce zice ea: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit”. Iar apostolul Iacob adaugă: „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină, în frâu tot trupul”. Dar atâta timp cât n'am ajuns să facem o mică socoteală, nu putem avea nicio idee despre mulțimea cuvintelor care pot fi vorbite în timpul unei vieți sau numai a unui singur an din viață. Iată un mic calcul în această privință:

Un vorbitor pronunță, în medie, cam o sută de cuvinte pe minut. În convorbirea obișnuită evaluarea este acéeaș. Să presupunem că pe zi se vorbește timp de patru ore; aceasta ar face un total de 24.000 de cuvinte în fiecare zi și ar corespunde cu conținutul unei cărți de 48 pagini de format obișnuit. Cuvintele vorbite într'un an ar umple 17.520 pagini, sau 35 volume de câte 500 pagini fiecare; iar în 30 de ani, 1050 volume ar fi umplute cu cuvinte care se rostesc zi de zi.

În fața acestor cifre este bine să ne reamintim că cuvintele pe care le vorbim sunt o oglindă adevărată a întregii noastre vieți. Ce bine este, deci, să ne gândim mereu la

tot ceea ce vorbim, amintindu-ne de cuvântul Domnului care zice: „Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit”. (Mat. 12, 36).

Creștere spirituală

Cel ce primește, trebuie să dea; aceasta este o condiție a creșterii spirituale. Bunul Dumnezeu ne dă, pentru ca, la rândul nostru, să dăm și noi. El a aprins lămpile noastre din propria Sa lumină, pentru ca și noi să putem lumina pe cei din jurul nostru. El ne-a dat viața, pentru ca să putem face pe cei morți spiritual să audă marea solie a vieții.

Cel care trăiește călcând mereu această lege a ființei sale spirituale, dând în mod continuu fără a mai primi nimic, va deveni, mai de vreme sau mai târziu, un mort spiritual. E nevoie a se petrece clipe prețioase la picioarele Domnului Hristos, când să cerem și să primim dela El; dar binecuvântările pe care ni le dă trebuie să se arate în vorbire, în răbdare și într'o credință vie în Domnul și Mântuitorul nostru.

Un răspuns

Prin rândurile de mai jos am dori să răspundem aceluia credincios care are o nedumerire în legătură cu harul. Printr'o scrisoare am fost întrebați: Ce însemnează har? Care este harul Noului Testament și care este harul Vechiului Testament.

Am fi fost bucuroși să răspundem fratelui nostru în credință la fiecare întrebare pusă. Nu facem aceasta deoarece, chiar despre har, revista noastră a vorbit în deajuns. Pentru a afla răspunsul la aceste întrebări, vom arăta că despre har s'a scris în revista noastră „Curierul Adventist”, numerile 5—8 din 1948 și 1—3 din 1949. În fiecare din aceste numere se află un articol despre har. Fratele nostru — din comunitatea Darabani — care ne-a întrebat, este îndemnat să cetească articolele despre har din numerile arătate mai sus ale revistei noastre, și dacă după citirea lor mai are vreo nedumerire, să ne scrie.

Studiul în Sabat dimineața și prezența regulată

Comunitatea Bunești din Conferința Transilvania de Sud ne trimite următoarea listă de persoanele care în anul 1948 au avut o prezență regulată tot anul la studiile biblice de Sâmbătă dimineața: Babeși Maria, Lutsch Elisabeta, Theil Ecaterina, Theil Ecaterina Jun., Theil Reghina.

De asemenea din Comunitatea Vaidacămăraș, din Conferința Transilvania de Nord au dovedit aceeași regularitate în tot anul 1948: Farkas Ferencé și Udvar Miklos.

Sperăm ca la sfârșitul anului 1949 mai multe Comunități să poată anunța câte o listă frumoasă de cei care au avut o prezență regulată și cu studiile biblice învățate în fiecare Sâmbătă dimineața din cursul acestui an.

Examen la Rugăciunea de Dimineață

Macea: Deac Maria, Moț Iuliana, Tolan Sida, câte 31 texte din Biblie, spuse fără greșală.

Zagăr: Weber Andrei Jun. 731 texte biblice spuse fără greșală și învățate în perioada dela 10 Decembrie 1948 la 25 Ianuarie 1949.

V. Florescu

Să fim sănătoși

Intrebările cari urmează sunt din capitolul „Alimente Constructoare” din cartea Sănătatea Familiei pe care acum o puteți procura la preț de 36 lei plus porto și ambalaj.

1. Ce este proteina? Unde găsim cea mai bună proteină?

2. De câtă proteină avem nevoie? Ce se întâmplă dacă introducem prea multă proteină în corp?

3. Care este rolul grăsimilor? Unde găsim grăsimi? Ce grijă trebuie să avem în ce privește grăsimile?

4. Unde se găsește cel mai bun zahăr? Care să ne fie grija în ce privește folosirea lui?

5. Care este lucrarea apei în corp?

6. Ce este celuloza și care este însemnătatea ei în alimentație?

7. Care trebuie să ne fie grija de căpetenie în ce privește hrana noastră?

8. Cari sunt unele din greșelile în hrănire?

V. Florescu

Unde stă scris

in Curierul Adventist No. 5?

1. Hrana sufletului nostru este Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Aaron a tăcut.

3. Să sluiți Dumnezeului celui viu.

4. Să poarte El păcatul oamenilor.

5. Lui Dumnezeu nu-I place păcatul.

6. Sfinți și desăvârșiți.

7. Credincios lui Dumnezeu.

8. Domnul Hristos jertfit pentru păcatele noastre.

9. Legea ceremonială este desființată.

10. Toți II vor cunoaște.

11. Un om care păcătuiește în fapte, cuvinte sau cugete se pângărește.

12. Pe pâini se așeza tămâie.

13. Domnul Hristos trăiește veșnic.

14. Credință față de Domnul nostru Isus Hristos.

15. Aceste jertfe erau de fapt rugăciuni la Dumnezeu.

16. La dreapta lui Dumnezeu, slujește Domnul Hristos.

17. Să ne rugăm lui Dumnezeu.

Din pricina spațiului restrâns din Curierul Adventist nu vom mai publica numele decât la sfârșitul concursului care va avea loc odată cu publicarea întrebărilor din No. 8 din Curierul Adventist.

Și eu știu

Iată titlul sub care începem un nou concurs în Comunitățile noastre.

Oricine este invitat a lua parte la acest concurs.

În fiecare lună va apare în Curierul Adventist câte ceva de învățat. Examinarea se va face în Comunitate de către fratele Predicator sau Presbiter, împreună cu încă două persoane.

Toate versetele biblice să fie învățate și spuse fără greșală.

Nu îngăduiți greșeli, ci obișnuiți pe toți să învețe exact cum scrie în Biblie. Dacă la prima examinare nu s'a știut bine, mai îngăduiți o săptămână și ascultați-i din nou.

După examinare, trimeteți lista cu persoanele care au luat parte.

Pentru luna aceasta se va învăța: Psalmul 23 (Psalmul Păstorului) Ioan 14, 1—3 (Făgăduința Domnului)

Exod 20, 3—17 (cele 10 porunci) Matei 6, 9—13 (Rugăciunea Domnului).

V. Florescu

Eroare

Ținem să amintim că din eroarea a fost omisă dela publicare la concursul „Doctrine biblice: *Vica Mazilu* din Comunitatea *Viperești*, care a reușit: *Mulțumitor*.

Poșta redacției

Licu M. Coltuc — Piatra. Experiențele fraților, trimise de Dvs., conțin multă învățătură. Dacă ele ar fi fost spre bucuria celor ce le-au făcut, ar fi fost mult mai bine. Deși Dvs. ați dori să fie publicate, regretăm că nu putem face aceasta.

P. Vlădescu — Buzău. Din materialul trimis vom căuta să alegem ceea ce este bun pentru publicare. Încercați să mai scrieți, dar cât mai îngrijit.

T. Z. B. Credem că veți mai avea fericirea să vedeți publicat parte din materialul trimis de Dvs. Dacă veți continua să scrieți cât mai îngrijit, veți ajunge la rezultate tot mai bune.

Gh. Burlacu — Darabani. Din poezia „Vreau să fiu cu Tine”, credem că s'ar putea scoate câteva versuri mai bune.

Dumitru Oprea-Ciorăști. Una din poeziile trimise are unele versuri bine lucrate.

Darie Nicolae — Moldovița. Poeziile trimise sunt prea lungi. Încercați să scrieți poezii de 5—7 strofe, dar bine lucrate.

M. Bujor — Tecuci. Poezia „Căiața” merge.

Ioan Ganea — Sepreuși. Dacă a veți răbdare, „Ruga” va apare.

C. Jigău — Socodor. Poezia intitulată de Dvs. „Din psalmul 98”, aparține poetului Al. T. Stamatiaș, care a publicat-o în cartea sa de poezii: „Pe drumul Damascului”, sub titlul: „Pre Domnul lăudați-L”.

Olteanu Ionel — Buc. Labirint. În poezia Dvs. aveți unele versuri frumoase, astfel:

Lăudați pe Domnul
Cât mai este timp de har;
Lăudați pe Domnul,
Că 'ncurând veni-va iar.

Știu că din iubire
Isus, Domnul m'a salvat
Și m'a scutit din lume,
Liberat de-al meu păcat.

Ilie Zătreanu — Golumbu. Poezia „Psalmul 23” e bunicică. Va apare.

Manuscrisele trimise de stimații noștri cetitori arătați mai jos, nu sunt publicabile: C. Tănase—Făurei; Stelică C-tin—Poroschia; Florea Găină—Tigănești; Belu Ilie—Spineni; P. Manea—Ciuperceii Noui; Gh. Bănița; Bugoi D-tru; Vasile Gevelică—Roșiori; Cornel Dena—Traian; D-tru Stănescu, Elisabeta Stănescu—Speriețeni; Teodor Bujor—Moinești; E. Zăinescu;

Simon Vasile—Ceaca; S. Seuleanu—București; Gh. Păduraru—Frătești; I. Mazilu—Dumbrăveni; Dalila I. Dinu—Pârlita; Petre M. Nicăe, Luca I. Bucată, Ionel I. Bucată Lissa.

Odată cu aceasta s'a dat răspuns acelor dintre cetitori al căror manuscris a ajuns la redacție până la data de 15 Febr. 1949. Răspunsurile la manuscrisele care au intrat după această dată se vor da în numerile următoare. Apariția materialului bun pentru publicare, are loc în ordinea în care s'au dat răspunsurile la poșta redacției. Întrucât materialul sosit este numeros, iar spațiul în revistă este mic, rugăm pe toți stimații noștri colaboratori să se înarmeze cu multă răbdare, așteptându-și fiecare rândul.

Anunțăm că au început să sosească poezii scrise pentru „Concursul de poezii” despre care se poate afla amănunte în Curierul Adventist Nr. 4/949.

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.
Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Red. și Ad-ția, București IV, Str.
Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

Anul XXVII Nr. 6. — Mai 1949